

ceguera.

Núria Vizcarro

LA CEGUERA ELS DIES QUE FA SOL O COM VAIG APRENDRE QUE TIRAR ENDAVANT NO SEMPRE ÉS LA MILLOR SOLUCIÓ.

ELL

Anava conduint, tres de la vesprada, 15 d'agost, serra de Tramuntana, Mallorca. Al meu costat la mare de la meva nòvia, amiga, encara no ho hem decidit. Darrere, la meva nòvia, amiga, encara no ho hem decidit, el seu germà i la seva nòvia, què fàcil és quan ja ho has decidit. El sol m'anava directe als ulls, no podia parar, la carretera és molt estreta. En un revolt, el sol va enlluernar-me massa. Vam caure tots, la meva nòvia, amiga encara no ho hem decidit, la seva mare, el seu germà i la nòvia, què fàcil és quan ja ho has decidit. Vam caure tots de dalt a baix del penya-segat. Ara formem part de la ràbia col·lectiva dels visitants de Sa Calobra. D'ací a cinquanta anys la nostra desgràcia serà una llegenda. Per culpa nostra tancaran la carretera. Ningú podrà arribar a la cala, només els vaixells de rics de tota la vida, els mateixos vaixells que arriben sempre a bon port, quan tens diners sempre és un bon port. Si m'hagués parat, si no hagués seguit, potser la meva nòvia, amiga, encara no ho hem decidit seria nòvia o amiga. Potser la seva mare hagués arribat a odiar-me, com tota sogra que valgui la pena, potser hauríem descobert les infidelitats de la nòvia, què fàcil és quan ja ho has decidit, del germà de la meva nòvia, amiga, encara no ho hem decidit. Si m'hagués parat, potser.

MARIA

Sa Calobra és una cala molt bonica situada al bell mig de la Serra de Tramuntana, a Mallorca. La seva carretera és llarga i empinada amb tantes corbes que se't fa difícil mirar cap a baix i no marejar-te. Això que diu el meu company és un intent de fer poesia des de la quotidianitat. Amb un toc d'humor, fins i tot ironia, (notem el joc més o menys desafortunat de la nòvia, amiga, encara no ho hem decidit), intenta reflectir simbòlicament les conseqüències de tirar endavant encara que no vegis què hi ha. Segons el meu company, tirar endavant no

va ser del tot agradable, va morir. Però hi ha d'altres exemples on caminar en la foscor no té perquè anar tan malament, inclús pot arribar a ser beneficiós.

UNA VEU   Quan arribes a casa i has d'encendre els llums.

MARIA   Acte necessari, per poder habitar una casa si vius en un entresòl.

UNA ALTRA VEU   Quan estàs al cinema i has d'anar a pixar.

MARIA   Acte fisiològic molt recomanable sempre que es necessiti.

UNA ALTRA VEU   Quan beses algú.

MARIA   Acte típic de les pel·lícules.

UNA VEU   Quan ets cec.

Fosc

LA CEGUERA QUOTIDIANA O COM SOBREVIVRE EN UN MÓN PLE DE GENT

ELL Camine pel carrer i només veig ombres que passen al meu voltant. Podria aturar-me i mirar fixament els ulls d'aquella dona, veure-la, mirar-la, dir-li bon dia. Ella es giraria cap a mi i llavors veuria el blau al seu ull dret, ha caigut per l'escala, segur que ha caigut per l'escala. És el típic blau a l'ull dret que et fas caient per una escala. Podria aturar-me i mirar-la però no ho faré. Seguiré endavant. Només jo i els meus pensaments, jo i aquella cançó dins del cap que s'ha llevat amb mi i m'acompanyarà fins la nit. Seguiré endavant fins arribar al meu barri i tampoc veuré el gos abandonat a la plaça, o els nens que juguen al carrer a les dotze de la nit perquè els seus pares continuen emborratxant-se al bar del cantó. No els veuré, només els sentiré. El gos lladrant, la veïna cridant, la pilota xocant contra una porta metàl·lica. No els veuré, només els sentiré i m'enfadaré perquè no em deixen dormir.

MARIA Notem com el meu company juga en aquest cas amb la dualitat que s'estableix entre la sordesa i la ceguera. Sempre des d'un punt de vista metafòric, ell acaba puntualitzant que, tot i poder no veure, no pot arribar a no sentir. L'acte de mirar com a acte voluntari, en contraposició a l'acte de sentir com a acte involuntari. Passarem per alt, a favor de la poesia que intenta despendre del seu parlament, que la contraposició hauria de ser entre veure i sentir o bé entre mirar i escoltar. Deixant això de banda, afegirem altres ocasions on es dona aquest fenomen.

UNA VEU Quan mires la tele i passa el camió de les escombraries.

MARIA Pots continuar veient però no deixar de sentir a no ser que tingues les finestres insonoritzades.

UNA ALTRA VEU Quan mires directament el sol.

MARIA Pots sentir però no veus més que una taca marró enmig dels

ulls.

UNA ALTRA VEU   Quan et sents sola envoltada de gent

MARIA   Pots veure i sentir però no escoltes ni mires.

UNA VEU   Quan creus cegament.

Fosc.

LA CEGUERA DE QUI NO SAP O COM LA IGNORÀNCIA POT JUSTIFICAR UNA MASSACRE.

Ell reparteix cebes entre els assistents.

MARIA

En aquest punt és quan vosaltres espereu que el meu company faci una altra explicació.

Després jo la comente i acaba amb una veu que diu alguna cosa relacionada amb la ceguera. Segons el títol, podem tenir diverses expectatives. Si sou gent pacífica, esperareu que sobre l'escenari el meu company expliqui algun fet sagnant, potser relacionat amb l'holocaust, o amb algun moment històric similar on la sang corria per les finestres i els nens petits cridaven sense parar. Aquesta narració interpretada correctament podria arribar a emocionar-vos i us portaria a plantejar-vos si realment els executors d'aquests actes de violència eren responsables del que feien o només pobres ignorants, i podríeu tornar a casa amb la convicció d'haver pensat i reflexionat sobre el tema, tranquils, feliços, en pau. Si per contra sou persones amb un índex de violència més elevat, és a dir, acostumats a veure sang i fetge per la televisió, cinema i ordinador, de segur que aquesta explicació oral no us serviria de gaire, potser us semblaria fins i tot un pamflet light, sense compromís, innocu.

Enlloc de tot això, i amb por de defraudar, no farem res més. Si voleu plorar algun dia, podeu obrir la ceba i olorar-la. Ploreu tot el que vulgueu, penseu en les desgràcies del món o, si aquell dia ja n'heu tingut prou, no cal. Ploreu si voleu, però cadascú a casa seva, no fos cosa que compartírem alguna cosa pareguda a un sentiment.

LA CEGUERA DELS INCONSCIENTS O COM VOLER QUE T'ESTIMIN ÉS UN ACTE EGOISTA.

- ELL** Anava conduint, tres de la vesprada, Mallorca.
- MARIA** Conduïes tu.
- ELL** Vam morir.
- MARIA** T'estimava, hagués sigut nòvia.
- ELL** No em deixa dormir.
- MARIA** El què?
- ELL** No poder veure què hagués passat si m'hagués aturat.
- MARIA** Pensava que em diries els crits dels xiquets.
- ELL** Aquests només els sento ara.
- MARIA** Hagués sigut nòvia i haguessis odiat ma mare, allò de la nòvia del meu germà no s'hagués sabut mai.
- ELL** Abans de pujar al cotxe volies dir-me alguna cosa.
- MARIA** Ara ja no té importància.
- ELL** Ara és quan en té.
- MARIA** T'havies deixat les ulleres de sol damunt la taula del menjador.
- ELL** Volia que em veiessis els ulls.
- MARIA** Em sé els teus ulls de memòria.
- ELL** Volia que veiessis el mar reflectit en els meus ulls.
- MARIA** Vam morir.
- ELL** Pensava que així tot seria més màgic.
- MARIA** Ara ja no té importància, només és una història.
- ELL** I el sol em va enlluernar

Ceguera .....Núria Vizcarro

MARIA   Només és una història.

ELL   Teníem vint anys, eren les nostres primeres vacances.

MARIA   Només és una història.

Fosc.

Aquest text es va estrenar junt amb tres peces curtes més d'altres autors a l'espectacle
Més enllà de la foscor, quatre maneres d'apagar el llum
el febrer de 2012 a la Sala Beckett de Barcelona.